

LBRIS

We know
books

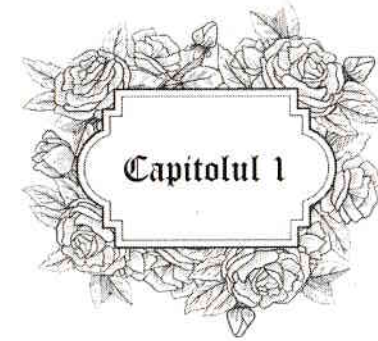
Maria Philip

DUCELE
ȘI
Trandafirul

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2024

Două duzini de oameni care se aflau în acea zi în palat au fost adunați cu forța în sala meselor de către oștenii care au năvălit înăuntru, fără piedici.

— Acesta este ultimul! îl îmbrânțește un ostaș pe tânărul gălăgios care încearcă, fără succes, să se împotrivească ordinelor.

— Animalelor! strigă băiatul, ridicându-se de pe podeaua de piatră șlefuită unde a căzut. Cercetează fețele celor adunați din palat, căutând, parcă, pe cineva. Se oprește când o găsește, iar aceasta îi face un semn discret, dar observat de ochiul de vultur al celui care pare a fi comandantul.

— Unde este contele de Waterfall? ia cuvântul conducătorul, făcând un pas înainte.

— Cine ești și ce vrei cu el? întrebă tânărul mai mic de înălțime cu mai bine de un cap, dar care își ține bărbia ridicată, sfidându-și inamicul.

Comandantul se apropie și îl prinde de pieptul cămășii, obligându-l să se ridice pe vârfurile picioarelor. Acesta devine palid, dar nu își pierde cumpătul, înfruntându-i în continuare privirea.

— Unde e contele, guralivule?!

— Nu știe! intervine tânăra care i-a făcut semn băiatului mai de vreme.

De poala rochiei are agățată o copilă care îi ajunge până la brâu.

Comandantul o privește tăcut pentru o clipă. Ochii ei violeți îl sfidează cu un curaj rar întâlnit în rândul femeilor din popor. Apoi hotărăște să o ignore, întorcându-i spatele.

— Sunt convins că știi unde e stăpânul palatului! îl înfruntă din nou pe băiat. Altfel nu te-ai da atât de important!

— A spus că nu știe! ridică vocea tânăra, făcând încă un pas spre cei doi.

Hainele ei nu diferă cu nimic de cele ale celorlalte femei, fiind la fel de sărăcicioase, doar boneta îi lipsește, părul blond, prins într-un coc bogat, fiind complet la vedere.

— Nu te-a întrebat nimeni, femeie! se răstește, fără să o privească.

— Las-o în pace! ridică vocea băiatul. Nu ai auzit? Nu știm unde e contele!

— Care ți-e numele? îl întreabă comandantul.

— Dar tu cine ești? alege băiatul să răspundă cu o altă întrebare.

Bărbatului nu îi scapă faptul că evită răspunsul.

— Voi ați dat buzna peste noi! insistă băiatul.

— Suntem oștenii regelui.

— Să vă fie rușine că speriați niște oameni supuși Măriei Sale!

Comandantul îi dă drumul și începe să râdă cu poftă.

— Supuși! repetă el după câteva clipe. Care ți-e numele, băiete?! scoate spada și o îndreaptă spre gâtul acestuia.

Tânăra care intervenise înainte sare în fața lui și se interpune între lama ascuțită și trupul firav al băiatului. Copila care îi stătea la picioare începe să plângă cu țipete.

— Nu știe unde e contele! Nici unul dintre noi nu știm! ridică ea vocea.

Bărbatul lasă spada și se apropie de ea încruntat, privind-o fix. Fata se retrage un pas.

— De ce te-aș crede?

— Pentru că sunt fiica lui!

Ochii ei au o nuanță foarte ciudată, iar frumusețea fetei e greu de ignorat.

— Știam că are un băiat! o contrazice.

— Nu ai fost informat bine! îl înfruntă ea.

— Care e numele tău?

— Rosemary Waterfall!

Omul înarmat continuă să nu o slăbească din privire. La fel și ea pe el, ținându-și bărbia ridicată. Îi ajunge acestuia puțin mai sus de umăr.

— Tu cine ești și ce cauți aici? întreabă fata.

— Nu ești în măsură să pui întrebări! se enervează bărbatul. Unde e contele?

— Nu știm!

— Ar trebui să te cred pe cuvânt? Luați-o! ordonă oștenilor.

Fetița se prinde de poala rochiei tinerei și țipă și mai tare.

— Să nu vă atingeți de sora mea! strigă băiatul, sărind în fața fetelor.

— Soră?! exclamă bărbatul.

Ostașul cel mai apropiat comandantului se apleacă și ridică fetița pe un braț.

— Nu mai plânge, păpușă! Promit că nu le vom face rău.

Copila se oprește din plâns, privindu-l cu ochi mari.

— Câți ani ai?

— Șase! răspunde micuța.

— Și cine sunt ăștia doi care se dau așa curajoși?

— Frații mei.

O pișcă ușor de obrăjor.

— Și tu ești la fel de curajoasă?

Fetița aprobă.

— Ei sunt cei care hotărăsc aici? continuă întrebările oșteanul.

Aprobă din nou.

— Știi unde e tatăl vostru?

De data aceasta neagă.

— Când l-ai văzut ultima dată? continuă bărbatul interogatoriul.

— Nu știu... Nu vine la noi.

Ostașul privește spre comandant.

— Spune adevărul, confirmă acesta.

Tânărul comandant inspiră adânc, apoi se apropie de fereastră și rămâne gânditor, privind departe. La un moment dat se întoarce pe un picior și iese din încăperea, fără să spună nimic. Oșteanul care i-a rămas mereu aproape îl urmează.

Tânăra e luată cu forța și dusă în curtea din mijlocul zidurilor cetății, apoi este urcată pe un armăsar castaniu.

— Unde mă duceți? îl întreabă pe oșteanul care ține hățul calului.

Nu primește niciun răspuns.

Apoi își vede frații urcați într-o trăsură care pornește spre o destinație necunoscută, însoțită de patru oșteni călare.

Văzând că ea e ținută pe loc, se aruncă din șa și vrea să fugă după trăsura, dar e luată din nou de doi ostași și pusă pe cal, în timp ce se zbate și țipă, fără ca cineva să o bage în seamă.

Mărșăluiesc câteva ceasuri bune, timp în care fata strigă întruna să fie dusă la frații ei, până când obosește, apoi doar plânge cu suspine.

Călătoria ia sfârșit doar la apusul soarelui.

Palatul unde au ajuns e mult mai impunător decât cel unde a trăit tânăra toată viața.

Privește uluită tot ce o înconjoară. Este însoțită de un oștean în clădire, unde, din antreu merg direct la un nivel superior, urcând un șir înalt de trepte din piatră șlefuită. Se opresc în fața unei uși din lemn masiv, una dintre multele înșirate de o parte și de alta a coridorului întunecat. Oșteanul așteaptă ca fata să intre în încăperea, apoi o închide înăuntru.

Tânăra privește la patul uriaș din mijlocul odăii, acoperit cu o cuvertură de catifea sângerie, la măsuța de toaletă cu oglindă, la șifonierul impunător dintr-un colț, la ferestrele acoperite de draperii grele. Sfeșnicul cu cele șase lumânări din ceară, așezat pe șemineu, luminează încăperea. Doar mama ei a avut un asemenea dormitor. Să înțeleagă că își va petrece noaptea în acel loc? De ce nu i s-a spus pentru ce a fost dusă acolo? Unde sunt frații ei? De ce a fost separată de ei? Cine sunt acei ostași care i-au răpit? Sunt cu adevărat oamenii regelui? De ce doreau să știe unde e tatăl lor?

Se cuprinde cu brațele. Chiar dacă în încăperea nu e rece, un fior de gheață îi străbate șira spinării.

*

A doua zi, dis-de-diminează, două slujitoare au ajutat-o să se spele și să îmbrace haine curate, din țesătură fină, cum nu a mai avut de pe vremea când trăia mama sa. Dar nu a acceptat să îmbrace rochia din mătase care i-a fost arătată de femei. Poartă cămașă și fustă, iar pe deasupra un șorț modest.

Doar la amiază este condusă în afara încăperilor, de un oștean, de-a lungul coridoarelor. Vrea să știe unde o duce, dar,

atâta timp cât ostașul merge în fața ei, iar ea e lăsată să-l urmeze singură, nesilită, este mulțumită. Va pune întrebări mai târziu stăpânului locului. Nu e atentă la ce o înconjoară, se frământă doar ce îi va spune și cum îl va convinge pe lordul palatului să fie lăsată să meargă la frații ei. Coboară treptele în grabă, apoi o ia pe alt hol întunecat.

Ușile înalte sunt deschise și este lăsată să treacă.

Încăperea e una luxoasă, chiar dacă nu prea spațioasă, cu un birou impunător în centru, din lemn masiv, sculptat, iar pereții sunt acoperiți de rafturi pline cu cărți legate în piele.

Un bărbat înalt, întors cu spatele, privește pe fereastră, printre draperiile grele, date puțin la o parte, cât să lase lumina să pătrundă în încăperea. Este îmbrăcat în haine din țesătură aleasă, dar fără a arăta ca un clown, așa cum fata și-a închipuit că poartă lorzii.

Aude ușile închizându-se în urma ei și tresare. O cuprinde teama.

Apoi bărbatul se întoarce și o privește fix.

E surprinsă să dea de el din nou. Chiar dacă nu l-ar fi recunoscut după ținuta pe care o poartă acum, de rang nobiliar, nu poate uita acei ochi adânci, ciocolatii, care au sfidat-o și i-au sfredelit sufletul cu o zi înainte. Și nici acel chip încruntat și aspru, dar încă tânăr și mult prea frumos pentru ceea ce și-ar fi închipuit că ar trebui să arate un oștean trecut prin lupte.

— Mi s-a spus că vrei să-mi vorbești! se aude vocea lui gravă.

— Am cerut să vorbesc cu stăpânul palatului!

— Ducele de Ford, în persoană!

— Cine o fi! insistă fata.

El se apropie, ținându-i privirea.

— Tocmai m-am prezentat! Sunt Ducele de Ford, stăpânul cu care dorești să vorbești!

— Glumești! Încearcă ea să se amuze, chiar dacă inima îi bate în piept, gata să iasă.

— N-am chef de glume! Ți-ai amintit unde e tatăl tău?

— Unde sunt frații mei?

O privește încruntat. Pare mai frumoasă decât cu o zi înainte. Ochii violeți îi lucesc, iar buzele ei catifelate sunt crispatе. Se îndepărtează cu pași apăsați.

— Îți voi spune unde sunt după ce îmi spui unde e contele de Waterfall.

— Nu îți spun până nu îmi văd frații!

Se întoarce cu pași mari. Tânăra se retrage, până când spatele i se lipește de ușă.

— Să nu îndrăznești să mă sfidezi! spune el cu un ton apăsat.

Fata tresare, speriată.

— Nu știu unde e contele și nici nu îmi pasă! strigă ea, strângând din pumni. Nu l-am mai văzut de trei ani! De unde să știu unde e?!

Se privesc tăcuți. Ochii ei sunt inundați de lacrimi.

— Ce vârstă ai? o surprinde cu întrebarea.

— Nu e treaba ta!

Ducele deschide ușa, dând-o la o parte, și cheamă soldatul care stă afară.

— Du-o înapoi în camera ei!

— Vreau să știu unde sunt frații mei! strigă fata, dar individul trăneste ușa în urma ei, după ce a îmbrâncit-o în coridor.

La scurt timp, omul său de încredere intră în încăperea.

— Copiii au dreptate, începe să dea raportul. Se pare că Waterfall nu și-a mai vizitat pruncii de când a murit soția lui.

— Cine a spus asta? întreabă lordul.

— Am vorbit cu preotul care e apropiat de familie. Spune că contesa ar fi fost omorâtă de conte în fața copiilor, care, apoi, l-au alungat. De atunci copiii au rămas la mila oamenilor din cetate.

Își încrucișează brațele peste piept și expiră lung.

— Vrei să spui că nu am rezolvat nimic!

— Așa se pare, răspunde bărbatul.

— Regele nu va fi prea încântat să audă o asemenea veste.

Și, totuși... Crezi că nu îi va păsa contelui că i-am luat pruncii?

— Crezi că îi va păsa? Atâta timp cât nu i-a ajutat cu nimic timp de trei ani?

— Poate ei nu au acceptat, dacă îl acuză că le-a omorât mama.

— Chiar crezi că nu i-ar fi putut ajuta? Preotul spune că i-a lăsat de izbeliște, nu că l-ar fi interesat prea mult nici înainte...

Ducele se plimbă agitat.

— Ce propui să facem?

— Să plătim iscoade în continuare..., răspunde omul său.

— Totuși, poate comunică între ei...

— Vom afla! Ce vrei să faci cu fata?

Rămâne tăcut.

— Nu e de trecut cu vederea..., adaugă oșteanul.

— Crezi că nu îi pasă de ei? Încearcă să îi ignore observația. Moștenitorii lui? Sânge din sângele lui?

— Sunt... frumoși, spune după o clipă de ezitare omul său de încredere. Greu să ignori o asemenea moștenire!

După alte câteva clipe de tăcere, se hotărăște să continue.

— Preotul zice că are douăzeci de ani. Nu s-a măritat ca să-și crească frații.

Ducele rămâne gânditor.

— Vrei să îi dau drumul și să o urmăresc unde merge?

— E departe de cetatea unde stăteau..., spune stăpânul. Iar dacă are puțină minte, nu se aventurează de una singură...

— Putem afla câtă minte are...

— Bine. Urmărește-o! hotărăște lordul.

*

Nu au așteptat prea mult după o reacție din partea tinerei. În aceeași seară, fata, găsimd ușa nepăzită, fără să stea pe gânduri, și-a luat inima în dinți și a părăsit dormitorul primit, apoi s-a furișat prin palat, până a găsit ieșirea și a plecat, fără să știe în ce direcție să o ia. Nu a băgat de seamă că este urmărită îndeaproape de omul de încredere al comandantului. A urmat aleile pietruite ale cetății, pe întuneric, cu speranța că va găsi pe cineva care o va ajuta să se întoarcă în cetatea unde a trăit toată viața.

— S-a dus la preotul de aici, raportează omul ducelui. Acesta imediat a trimis răvaș să te anunțe că o tânără, care pretinde că s-a rătăcit, a ajuns la ușile bisericii și cere să fie ajutată să ajungă acasă.

— Deci, ne-am convins. N-are prea multă minte! concluzionează stăpânul.

— Hmmm... discutabil! Unde putea să meargă o tânără și să fie în siguranță, decât la biserică?

— Adu-o înapoi!

— Nu vrei să o lăsăm să plece și să vedem dacă ia legătura cu tatăl ei?

— Nu. Dacă va dori să ia legătura cu el, poate să o facă și de aici, sau să vină el după ea, ceea ce îmi și doresc să se întâmple!

— Am înțeles!

Fata este adusă în curând în fața lordului.

— Unde credeai că ajungi fără să aflu? Nimic nu mișcă aici fără să știu și eu! se oprește în fața ei și o privește de sus.

Dar tânăra nu se lasă intimidată de statura lui, chiar dacă e dezamăgită că nu a reușit să evadeze și îi e teamă că va fi pedepsită.

— Eu nu te voi anunța ce am de gând să fac, dacă asta aștepti de la alții! Și voi face ce doresc! Crezi că mă poți ține închisă la nesfârșit?

— Încearcă-mă! îi spune pe un glas apăsător.

— Unde sunt frații mei? îl săgetează cu o privire înflăcărată.

— Vei afla după ce îmi vei spune unde e tatăl vostru.

— Ești surd?! țipă fata, pierzându-și cumpătul. Nu ai auzit când am spus că nu știu?! Voi ajunge la rege și îi voi spune ce ai făcut cu mine și cu frații mei!

Ducele începe să râdă, apoi o prinde de bărbie.

— Ascultă, femeie!

Pentru o clipă în ochii ei citește teama.

— Cine crezi că m-a pus să-l caut pe trădătorul ăla?!

— Trădător?

— Trădător! răspunde el apăsător. Completează împotriva Coroanei! Este în alianță cu regele Franței! Deci, este un trădător!

Îi dă drumul, iar fata face doi pași în spate. Chiar dacă nu îi e indiferent că tatăl ei este un trădător, sufletul ei tânjește după frații ei.

— Puțin îmi pasă de el! Unde sunt frații mei?

— Ți-am spus...!

Se repede la el și îl prinde de veston, cu lacrimi în ochi.

— Nu auzi? Nu îmi pasă de conte! Și nu știu unde se ascunde! Vreau să știu unde sunt frații mei!

O înșfacă de încheietura mâinii și o îndepărtează.

— Frații tăi sunt bine, într-un loc sigur.

— Vreau să-i văd! insistă ea.

I se face milă de ea, chiar dacă nu vrea. E surprins de curajul său și de dragostea pe care le-o poartă fraților.

— Nu poți! Dacă vrei, strigă-le!

— Unde să le trimit scrisorile?

— Se va ocupa Edgar de ele, răspunde arătând spre omul său de încredere, care a dus-o în fața lui și a rămas în tot acel timp în încăpere, tăcut.

Fata își coboară privirea.

— În privința contelui..., continuă lordul.

— Nu îmi pasă de existența aceluia om! ridică tânăra vocea din nou.

Lordul se amuză pe seama supărării ei.

— Poate lui îi pasă de a ta!

— Te înșeli amarnic! începe ea să râdă, ștergându-și lacrimile. Nu îi pasă defel de mine și de frații mei!

— Ar trebui să te cred pe cuvânt?

— Poți să n-o faci! Puțin îmi pasă!

— De ce nu ești măritată? schimbă brusc subiectul de discuție.

Îl privește cu ochi mari și gura întredeschisă de uimire.

— Nu e treaba ta! răspunde după câteva clipe.

El zâmbește cu o strălucire ciudată în privire, care fetei îi produce un fior pe șira spinării. Lordului nu îi e indiferentă frumusețea tinerei, motiv pentru care nu a lăsat-o să plece. Chiar dacă e fiica dușmanului său, are dreptul să-și clătească ochii, privind-o din când în când.